

81

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 25 listopada 1993 r.

w sprawie przystąpienia przez Rzeczpospolitą Polską do Protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, uchwalonego przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 16 grudnia 1966 r. w Nowym Jorku.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 8 ustępy 2 i 4 Protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, uchwalonego przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 16 grudnia 1966 r. w Nowym Jorku, został złożony dnia 7 listopada 1991 r. Sekretarzowi Generalnemu Narodów Zjednoczonych jako depozytariuszowi powyższego Protokołu fakultatywnego dokument przystąpienia Polski do wspomnianego protokołu.

Zgodnie z artykułem 9 ustęp 2 Protokołu fakultatywnego wszedł on w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej dnia 7 lutego 1992 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, co następuje:

1. Zgodnie z artykułem 9 ustęp 1 Protokołu fakultatywnego wszedł on w życie w dniu 23 marca 1976 r.

Następujące państwa stały się jego stronami, składając dokumenty ratyfikacyjne lub przystąpienia w niżej podanych datach:

Algieria	12 września	1989 r.
Angola	10 stycznia	1992 r.
Argentyna	8 sierpnia	1986 r.
Armenia	23 czerwca	1993 r.
Australia	25 września	1991 r.
Austria	10 grudnia	1987 r.
Barbados	5 stycznia	1973 r.
Benin	12 marca	1992 r.
Białoruś	30 września	1992 r.
Boliwia	12 sierpnia	1982 r.
Bułgaria	26 marca	1992 r.
Chile	27 maja	1992 r.
Cypr	15 kwietnia	1992 r.
Czechosłowacja	12 marca	1991 r.
Dania	6 stycznia	1972 r.
Ekwador	6 marca	1969 r.
Estonia	21 października	1991 r.
Federacja Rosyjska*)	1 października	1991 r.
Filipiny	22 sierpnia	1989 r.
Finlandia	19 sierpnia	1975 r.
Francja	17 lutego	1984 r.
Gambia	9 czerwca	1988 r.
Gujana	10 maja	1993 r.
Gwinea Równikowa	25 września	1987 r.
Hiszpania	25 stycznia	1985 r.
Holandia	11 grudnia	1978 r.
Irlandia	8 grudnia	1989 r.
Islandia	22 sierpnia	1979 r.
Jamajka	3 października	1975 r.
Kamerun	27 czerwca	1984 r.
Kanada	19 maja	1976 r.
Kolumbia	29 października	1969 r.
Kongo	5 października	1983 r.
Kostaryka	29 listopada	1968 r.
Libia	16 maja	1989 r.

Litwa	20 listopada	1991 r.
Luksemburg	18 sierpnia	1983 r.
Madagaskar	21 czerwca	1971 r.
Malta	13 września	1990 r.
Mauritius	12 grudnia	1973 r.
Mongolia	16 kwietnia	1991 r.
Nepal	14 maja	1991 r.
Niger	7 marca	1986 r.
Nikaragua	12 marca	1980 r.
Norwegia	13 września	1972 r.
Nowa Zelandia	26 maja	1989 r.
Panama	8 marca	1977 r.
Peru	3 października	1980 r.
Portugalia	3 maja	1983 r.
Republika Dominikańska	4 stycznia	1978 r.
Republika Korei	10 kwietnia	1990 r.
Republika Środkowej Afryki	8 maja	1981 r.
San Marino	18 października	1985 r.
Senegal	13 lutego	1978 r.
Seszele	5 maja	1992 r.
Somalia	24 stycznia	1990 r.
St. Vincent i Grenadiny	9 listopada	1981 r.
Surinam	28 grudnia	1976 r.
Szwecja	6 grudnia	1971 r.
Togo	30 marca	1988 r.
Trynidad i Tobago	14 listopada	1980 r.
Ukraina	25 lipca	1991 r.
Urugwaj	1 kwietnia	1970 r.
Węgry	7 września	1988 r.
Wenezuela	10 maja	1978 r.
Włochy	15 września	1978 r.
Zair	1 listopada	1976 r.
Zambia	10 kwietnia	1984 r.

Rząd Republiki Czeskiej notą z dnia 22 lutego 1993 r. powiadomił o sukcesji Rządu Republiki Czeskiej, dotyczącej wyżej wymienionego protokołu, poczynając od dnia 1 stycznia 1993 r., tj. od dnia, w którym Republika Czeska przejęła odpowiedzialność za swe stosunki międzynarodowe.

2. Oświadczenia i zastrzeżenia:

Austria

„Rozumiejąc, że zgodnie z postanowieniami artykułu 5 ustęp 2 protokołu Komitet, o którym mowa w artykule 28 Paktu, nie będzie rozpatrywał żadnego zawiadomienia otrzymanego od osoby przed upewnieniem się, że ta sama sprawa nie była rozpatrywana przez Europejską Komisję Praw Człowieka, utworzoną na mocy Konwencji europejskiej o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.”

Chile

Oświadczenie:

Uznając właściwość Komitetu Praw Człowieka do otrzymywania i rozpatrywania zawiadomień od osób, Rząd Chile rozumie, że właściwość ta ma zastosowanie do czynów, które nastąpiły po wejściu w życie Protokołu fakultatywnego dla państwa, a w każdym przypadku do czynów, które rozpoczęły się po dniu 11 marca 1990 r.

*) Federacja Rosyjska uznała się za związaną Protokołem jako kontynuatorka ZSRR.

Dania

„W związku z artykułem 5 ustęp 2(a) Rząd Danii składa zastrzeżenie do właściwości Komitetu, dotyczącej rozpatrywania zawiadomienia otrzymanego od osoby, jeżeli sprawa była już rozpatrywana zgodnie z inną procedurą międzynarodowych badań.”

Federacja Rosyjska^{*)}**Oświadczenie:**

Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich uznaje, zgodnie z artykułem 1 Protokołu fakultatywnego, właściwość Komitetu Praw Człowieka do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień otrzymanych od osób podlegających jurysdykcji Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich odnośnie do sytuacji lub faktów, które nastąpiły po wejściu w życie Protokołu dla ZSRR. Związek Radziecki rozumie również, że Komitet nie będzie rozpatrywał żadnych zawiadomień przed upewnieniem się, że ta sama sprawa nie jest rozpatrywana zgodnie z inną procedurą międzynarodowych badań lub rozstrzygania sporów oraz że dana osoba wyczerpała wszystkie dostępne krajowe środki.

Francja**Oświadczenie:**

Francja interpretuje artykuł 1 Protokołu jako dający Komitetowi właściwość do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień od osób podlegających jurysdykcji Republiki Francuskiej, które uważają się za ofiary naruszenia przez Republikę któregośkolwiek z praw wymienionych w Pakcie, wynikającego z czynów, zaniedbań, zdarzeń lub faktów, które nastąpiły po wejściu w życie Protokołu dla Republiki, albo z decyzji dotyczącej czynów, zaniedbań, zdarzeń lub faktów zaistniałych po tej dacie.

W związku z artykułem 7 przystąpienie Francji do Protokołu fakultatywnego powinno być interpretowane jako powodujące jakąkolwiek zmianę jej stanowiska odnośnie do rezolucji wymienionej w tym artykule.

Zastrzeżenie:

Francja składa zastrzeżenie do artykułu 5 ustęp 2(a) uznając, że Komitet Praw Człowieka nie będzie posiadał właściwości do rozpatrywania zawiadomienia otrzymanego od osoby, jeżeli ta sama sprawa jest lub była już rozpatrywana zgodnie z inną procedurą międzynarodowych badań lub rozstrzygania sporów.

Hiszpania

Rząd Hiszpański przystępuje do Protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych rozumiejąc, że postanowienia artykułu 5 ustęp 2 tego protokołu oznaczają, że Komitet Praw Człowieka nie będzie rozpatrywał żadnego zawiadomienia otrzymanego od osoby przed upewnieniem się, że ta sama sprawa nie była lub nie jest rozpatrywana zgodnie z inną procedurą międzynarodowych badań lub rozstrzygania sporów.

Irlandia**Artykuł 5 ustęp 2**

Irlandia nie uznaje właściwości Komitetu Praw Człowieka do rozpatrywania zawiadomienia otrzymanego od osoby, jeżeli sprawa była już rozpatrywana zgodnie z inną procedurą międzynarodowych badań lub rozstrzygania sporów.

Islandia

Islandia (...) przystępuje do wymienionego Protokołu z zastrzeżeniem do artykułu 5 ustęp 2 odnośnie do właści-

^{*)} Federacja Rosyjska uznaje się za związaną oświadczeniem ZSRR złożonym dnia 1 października 1991 r.

wości Komitetu Praw Człowieka dotyczącej rozpatrywania zawiadomienia otrzymanego od osoby, jeżeli sprawa jest lub była rozpatrywana zgodnie z inną procedurą międzynarodowych badań lub rozstrzygania sporów. Inne postanowienia Paktu będą niezmiennie przestrzegane.

Luksemburg**Oświadczenie:**

„Wielkie Księstwo Luksemburga przystępuje do Protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych rozumiejąc, że postanowienia artykułu 5 ustęp 2 Protokołu oznaczają, że Komitet ustanowiony na podstawie artykułu 28 Paktu nie będzie rozpatrywał żadnych zawiadomień od osoby przed upewnieniem się, że ta sama sprawa nie jest lub nie była już rozpatrywana zgodnie z inną procedurą międzynarodowych badań lub rozstrzygania sporów.”

Malta**Oświadczenia:**

„1. Malta przystępuje do Protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych rozumiejąc, że postanowienia artykułu 5 ustęp 2 Protokołu oznaczają, iż Komitet ustanowiony na podstawie artykułu 28 Paktu nie będzie rozpatrywał żadnego zawiadomienia otrzymanego od osoby przed upewnieniem się, że ta sama sprawa nie jest lub nie była już rozpatrywana zgodnie z inną procedurą międzynarodowych badań lub rozstrzygania sporów.

2. Rząd Malty interpretuje artykuł 1 Protokołu jako przyznający Komitetowi właściwość do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień otrzymanych od osób podlegających jurysdykcji Malty, które uważają się za ofiary naruszenia przez Maltę któregośkolwiek z praw wymienionych w Pakcie, wynikającego z czynów, zaniedbań, zdarzeń lub faktów, powstałych po wejściu w życie Protokołu dla Malty, albo z decyzji dotyczącej czynów, zaniedbań, zdarzeń lub faktów, powstałych po tej dacie.”

Norwegia**Z następującym zastrzeżeniem do artykułu 5 ustęp 2:**

„...Komitet nie będzie posiadał właściwości do rozpatrywania zawiadomienia otrzymanego od osoby, jeżeli ta sama sprawa była już rozpatrywana zgodnie z inną procedurą międzynarodowych badań lub rozstrzygania sporów.”

Szwecja

Rozumiejąc, że postanowienia artykułu 5 ustęp 2 Protokołu oznaczają, że Komitet Praw Człowieka, o którym mowa w artykule 28 wymienionego Paktu, nie będzie rozpatrywał żadnego zawiadomienia otrzymanego od osoby przed upewnieniem się, że ta sama sprawa nie jest lub nie była rozpatrywana zgodnie z inną procedurą międzynarodowych badań lub rozstrzygania sporów.

Włochy

Republika Włoska ratyfikuje Protokół fakultatywny do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych rozumiejąc, że postanowienia artykułu 5 ustęp 2 Protokołu oznaczają, iż Komitet przewidziany w artykule 28 Paktu nie będzie rozpatrywał żadnego zawiadomienia otrzymanego od osoby przed upewnieniem się, że ta sama sprawa nie jest i nie była rozpatrywana zgodnie z inną procedurą międzynarodowych badań lub rozstrzygania sporów.

Wenezuela

Takie samo zastrzeżenie, jakie zostało złożone przez Wenezuelę odnośnie do artykułu 14 (3/d) Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych.

Właściwość terytorialna

Uczestnik	Data otrzymania notyfikacji	Terytorium
Holandia	11 grudnia 1978 r.	Antyle Holenderskie.

3. Informacje o państwach, które w terminie późniejszym staną się stronami powyższego protokołu, także o tekstach oświadczeń i zastrzeżeń, można uzyskać w Departamencie Prawno-Traktatowym Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Minister Spraw Zagranicznych: *A. Olechowski*

82**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KULTURY I SZTUKI**

z dnia 4 lutego 1994 r.

w sprawie organizacji i zasad działania centrów ustawicznego kształcenia dorosłych w dziedzinach artystycznych, bibliotekarstwie i animacji kulturalnej.

Na podstawie art. 68 ust. 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. Nr 95, poz. 425, z 1992 r. Nr 26, poz. 113 i Nr 54, poz. 254, z 1993 r. Nr 127, poz. 585 i z 1994 r. Nr 1, poz. 3) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W celu kształcenia, doksztalcania i doskonalenia osób dorosłych w dziedzinach artystycznych, bibliotekarstwie oraz animacji kulturalnej mogą być tworzone centra ustawicznego kształcenia.

2. Do zadań centrum ustawicznego kształcenia, zwane-
go dalej „centrum”, należy w szczególności:

- 1) kształcenie, doksztalcenie i doskonalenie osób dorosłych w formach szkolnych i pozaszkolnych,
- 2) organizowanie egzaminów eksternistycznych z zakresu programów nauczania szkół artystycznych oraz w kierunkach prowadzonych przez centrum,
- 3) opracowywanie i wydawanie skryptów, poradników oraz materiałów metodycznych na potrzeby słuchaczy i nauczycieli,
- 4) doskonalenie metod pracy dydaktycznej w zakresie kształcenia dorosłych, w szczególności poprzez: warsztaty artystyczne, plenery, treningi interpersonalne, konkursy, przeglądy, przesłuchania, sesje metodyczne, konferencje przedmiotowo-metodyczne, staże,
- 5) udzielanie szkołom i placówkom kształcenia, doksztalcania i doskonalenia pomocy metodycznej i dydaktycznej w zakresie artystycznym, bibliotekarskim oraz animacji kulturalnej,
- 6) współpraca ze szkołami i placówkami kształcenia, doksztalcania i doskonalenia w zakresie artystycznym, bibliotekarskim oraz animacji kulturalnej — w kraju i za granicą,
- 7) współpraca z urzędami administracji rządowej i samorządowej oraz zakładami pracy w zakresie rekrutacji kadr.

§ 2. Organem prowadzącym centra ustawicznego kształcenia dorosłych w dziedzinach artystycznych, bibliotekarstwie i animacji kulturalnej jest Minister Kultury i Sztuki.

§ 3. 1. Akt założycielski centrum powinien w szczególności określać zakres działania oraz jednostki organizacyjne wchodzące w jego skład.

2. Przekształcenie i likwidacja szkoły wchodzącej w skład centrum następuje w trybie określonym w odrębnych przepisach.

§ 4. Organizację centrum oraz jednostek organizacyjnych wchodzących w jego skład określa statut ustalony na podstawie niniejszego rozporządzenia oraz ramowego statutu szkół artystycznych publicznych dla dorosłych.

§ 5. 1. Centrum może posiadać filie.

2. Filia centrum może w szczególności być utworzona przy szkole dla młodzieży, kształcącej w kierunkach prowadzonych przez filię, przy instytucji kultury lub przy innej jednostce organizacyjnej.

3. Filie centrum tworzy Minister Kultury i Sztuki na wniosek dyrektora centrum.

§ 6. W celu zapewnienia szkołom i innym jednostkom organizacyjnym odpowiednich warunków pracy centrum w szczególności powinno posiadać:

- 1) odpowiednio urządzone pomieszczenia do prowadzenia zajęć dydaktycznych (sale wykładowe, pracownie artystyczne, pracownie przedmiotowe),
- 2) pomieszczenia i urządzenia służące wydawaniu skryptów i innych materiałów dydaktycznych,
- 3) bibliotekę wspólną dla wszystkich szkół i innych jednostek centrum.

§ 7. 1. Dyrektora centrum powołuje Minister Kultury i Sztuki.

2. Dyrektor kieruje działalnością centrum przy pomocy wicedyrektora.

3. Dyrektor centrum organizuje i nadzoruje całokształt pracy wszystkich szkół i innych jednostek organizacyjnych centrum oraz odpowiada za jego działalność dydaktyczno-wychowawczą, administracyjno-gospodarczą i finansową.

4. Wicedyrektora centrum powołuje Minister Kultury i Sztuki na wniosek dyrektora centrum.

5. Zakres obowiązków wicedyrektora ustala dyrektor centrum.